

Եւ երբ մտան գրոց սենեակը երկու երիտասարդ սրտերը կը բաբախէին, եւ Գրիգոր Նո՛րս սիրելի ձեռքը յափշտակելով երկայն համբոյր մը երբ դրոշմեց՝ Թենի հարցուց ժպտելով եւ ինքզինքը սանձելով.

— Ուրեմն զիս չե՞ս մոռցեր, Գրիգոր:

— Կարելի էր գթե՞լ մոռնալ: Ի՛նչ մնացել էր ինձ աշխարհքիս վրայ եթէ քու յիշատակդ չլիներ, այն մեր վերջի գիշերը երջանկութեան, որու վրայ այնպիսի տոսկալի խավարմունք մը պիտի տիրեր... Իմ գերութեան շղթայներուն միմիայն կասկածելի՜ մանաւանդ թէ յուսահատ յոյսը այն էր, որ Թենի թերեւս զիս չէր մոռցեր եւ կը սիրեր, այդ միայն կենաց կապ մնացեր էր աշխարհքիս վրայ:

— Խեղճ Գրիգոր, եւ կը կասկածեի՞ր իմ սիրոյս վրայ:

— Ներե, Թենի: Այնչափ հարուածք եւ այնչափ սաստիկ իրարու յաջորդեցին, որ կարծեցի թէ իմ թշուառութեանցս փուշէ պսակը այն միայն մնացեր էր, սրտատրոփ ահուդողով կը Նայէի Ոստանի տշտարակներուն: Մինչեւ որ գթե՞լ չի տեսայ երեկ եւ լուսալիր աչքերդ յոյս չի տուին եւ ձեռքդ ինձ չի խօսեցաւ... ո՛հ գրուցէ անգամ մ'ել թէ կը սիրեմ:

— Այո՛, կը սիրեմ եւ միայն գթե՞լ կը սիրեմ:

Այս խօսքերուն երկար գրկախառնութիւն մը յաջորդեց, մինչեւ որ Թենի ցնցուելով ելաւ Գրիգորի բազկաց մէջէն, եւ Նստելով բազմոցի մը վրայ՝ աթոռ մը ցցուց Գրիգորի, որ սիրով յափշտակեալ կուզեր քովը մօտենալ, եւ այնպիսի հրամայական ձեւով ցուցամատով կրկնեց հրամանը եւ

— Մի՛... այդ աթոռին վրայ,— ըսաւ:

Որ Գրիգոր կաշկանդեալ ակամայ Նստաւ, ուր հրամայեց սիրուիին եւ բեկեալ

— Անգո՛ւթ, միթե՞ այս վայրկեանը Նորէն կը դառնա՛,— ըսաւ

— Աստուած որ այս վայրկեանը բերաւ աւելի երջանիկներն էլ կը բերէ, ես քու մահուանդ վրայ ինչչա՛փ արտասուք թափէր ես՝ եւ կ'ուզէի կուսանալ, բայց յոյսը գթե՞լ տեսնելու, ծնողացս դիմադրութիւնը եւ Ատոմ Զայրիկի յորդորները...

— Ո՛վ է Ատոմ հայրիկ, ծեր զօրավարը միթե՞: